

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 390/05
21.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Верољуба Цветковића, чланова већа, и саветника Драгане Јеврић, као записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела из члана 33. став 2. Закона о оружју и муницији, одлучујући о жалби браниоца оптуженог адв.АБ изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу К. 70/04 од 8.9.2004.године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП дана 21.9.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца АА а пресуда Окружног суда у Шапцу К. 70/04 од 8.9.2004.године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћено набављање и држање ватреног оружја и муниције из члана 33. став 2. Закона о оружју и муницији и осуђен на казну затвора у трајању од једне године. Према оптуженом је изречена мера безбедности одузимања предмета – две аутоматске пушке фабричких бројева __ и __, осам оквира за аутоматску пушку и 172 метка калибра 7,62 мм. Оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 1.500 динара а ослобођен је плаћања паушала.

Против те пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог адв.АБ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни са предлогом да се иста укине и врати на поновно одлучивање као и да буде обавештен о седници другостепеног већа.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 552/05 од 7.4.2005.године предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца и браниоца адв.АБ, а који је испитао првостепену пресуду, размотрио остале списе предмета и по оцени жалбених навода нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП увек пази по службеној дужности, па ни битну повреду одредаба кривичног поступка на коју жалба браниоца указује наводима да је изрека пресуде неразумљива и да пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама.

Супротно жалбеним наводима, изрека првостепене пресуде разумљива је и јасна и садржи опис радњи из кога произилазе сва битна обележја кривичног дела за које је оптужени оглашен кривим, као и јасно назначење периода у коме је оптужени држао обе пушке и муницију. Такође, у образложењу пресуде о свим чињеницама важним за доношење одлуке дати су довољни и јасни разлози, па се стога неосновано жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези наводи да првостепени суд није поуздано утврдио коју од две пушке је оптужени задужио а коју неовлашћено набавио, да ли је пушку коју је неовлашћено набавио купио или добио на поклон или је набавио на неки други начин.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује неоснованим јер је првостепени суд, правилном оценом одбране оптуженог и изведених доказа, правилно утврдио да је оптужени АА до 5.3.2004.године неовлашћено држао две аутоматске пушке фабричких бројева __ и __, осам окрива за аутоматску пушку и 172 метка калибра 7,62 мм, од којих пушака је једну задужио у Хрватској као припадник резервног састава војске Републике Српске Крајине и није је раздужио пре преласка у Србију, док је другу неовлашћено набавио и обе држао код себе све до одузимања, знајући при том да се ради о оружју и муницији чије набављање и држање грађанима уопште није дозвољено.

Поступајући на овај начин оптужени је остварио сва битна обележја кривичног дела из члана 33. став 2. Закона о оружју и муницији, при чему је радња овог кривичног дела у закону постављена алтернативно тако да дело постоји предузимањем било које од тих радњи. При томе, оптужени и не спори да пушку коју је задужио није вратио и да је држао другу пушку за коју наводно не зна како се наша међу његовим стварима (дакле, набављена је неовлашћено па је ипак држи код себе). Стога је правилан закључак првостепеног суда да се у радњама оптуженог стичу сви битни елементи, како субјективни тако и објективни, кривичног дела неовлашћено набављање и држање оружја и муниције из члана 33. став 2. Закона о оружју и муницији.

Такође, правилно је првостепени суд у конкретном случају применио Закон о оружју и муницији који је ступио на снагу 12.4.2003.године, јер се радње неовлашћеног држања мора посматрати у целини као јединствена, трајна радња, а како је оптужени аутоматске пушке набавио а затим држао и у време важења ранијег, блажег закона, али и после ступања на снагу измена и допуна поменутог закона, све до дана одузимања што је неспорно, то се на оптуженог, у смислу члана 4. ОКЗ, није ни могао применити блажи закон, осим у случају да је оптужени у смислу одредаба Закона о изменама и допунама ранијег закона надлежном органу предао предметно оружје, што он није учинио. У вези са применом кривичног закона првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које и Врховни суд у свему прихвата а наводе жалбе браниоца да је у конкретном случају требало применити ранији блажи закон, оцењује као неосноване.

Казна затвора која је изречена оптуженом АА у складу је са тежином учињеног дела, степеном кривичне одговорности оптуженог и осталим у овом погледу релевантним околностима, па како нема законских могућности да даље ублажавање казне (члан 43. став 1. тачка 1.ОКЗ) обзиром да је иста максимално ублажена, то је жалба браниоца и у делу којим се оспорава одлука о казни, оцењена као неоснована.

Одлука о мери безбедности одузимања предметног оружја и муниције, донета је правилном применом одредбе члана 69. ОКЗ па се њена законитост и оправданост изрицања не доводе у питање.

Из изнетих разлога на основу члана 388. ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Драгана Јеврић, с.р. судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

ср